الثقة بالله ثمن کل غال و سلم الی کل عال
اطمینان و توکل بر خدا بهای هر چیز گرانقیمت و نردبان هر مقام بالا و رفیعی است.

خبر امروز

«بر آستان جانان» در نگارخانه موزه مرکزی آستان قدس رضوی

نمایشگاه «برآستان جانان» آثار خوشنویسی علی اکبر رضوانی در نگارخانه موزه مرکزی آستان قدس رضوی به نمایش درآمد. در این نمایشگاه ۴۰ اثر از استاد رضوانی به سبک خط شکسته نستعلیق به نمایش درآمده که توسط همسر ایشان خانم معصومه محمدنیا به هنرتذهیب آراسته شده است. این هنرمند مضامین آثار به نمایش درآمده در این نمایشگاه را با توجه به ایام ماه مبارک رمضان، اشعار مذهبی با محوریت امام رضا(ع) و امام علی(ع) و اشعار ولایت عنوان کرد.
رضوانی که در محضر اساتیدی چون یدالله کابلی خوانساری، امیر احمدفلسفی و عباسعلی صحافی مقدم تلمذ کرده ، امروز اساتیدی همچون استاد زرقی، لنگری و اعلمی را برای جامعه خوشنویسان ایران آموزش داده است.
علی اکبر رضوانی تاکنون در ۴۲ نمایشگاه اشتراکی نیز شرکت داشته که برخی از آن درکشورهایی همچون آمریکا، پاکستان و امارات متحده برگزار شده است. گفتنی است از سوی این هنرمند پیشکسوت، دو جلد قرآن مجید و یک جلد صحیفه سجادیه که به قلم وی به نگارش درآمده به کتابخانه مرکزی آستان قدس رضوی اهدا شده است.

در حرم

حضور تولیت آستان قدس رضوی در جمع معتکفان مسجد گوهرشاد

تولیت آستان قدس رضوی همزمان با ایام پایانی ماه مبارک رمضان در جمع نوجوانان دانش آموز، جوانان دانشجو و طلاب معتکف در مسجد گوهرشاد حرم مطهر امام رضا(ع) حضور یافت.
حجت‌الاسلام‌والمسلمین احمد مروی ضمن گفت‌وگو با معتکفان دانش آموز، دانشجو و طلبه این مسجد، نسبت به بهره‌مندی از فیوضات اعتکاف در جوار حضرت رضا(ع) تأکید کرده و گفت: دوران جوانی بهترین فرصت برای تهذیب و پالایش نفس و زدودن رذایل اخلاقی از صفحه جان است؛ هر چه انسان مسن‌تر می‌شود زدودن صفات رذیله نیز دشوارتر خواهد شد.
شایان ذکر است، مراسم اعتکاف حرم مطهر رضوی هر سال در ۱۳ رجب و ایام پایانی ماه مبارک رمضان در مسجد جامع گوهرشاد برگزار می‌شود.

درباره اعتصاب سراسری سال ۱۳۰۲ مشهد در دفاع از علمای عتبات

تحصن برای تحقیر انگلیس

گزیده

مردم مشهد به دعوت علما و سیاسیون شهر، تظاهرات گسترده‌ای را در مسیر بالاخیابان به سمت حرم مطهر برگزار کردند؛ مدیریت این تظاهرات بر عهده آیت‌الله سیدحسین قمی بود که با همکاری شیخ احمد بهار، میرزا احمد دهقان و مشهدی غلام دواساز جمعیت را هدایت می‌کرد.

محمدحسین نیکبخت

بین سال‌های ۱۲۹۹ تا ۱۳۰۲ خورشیدی، سرزمین عراق کانون درگیری‌های سنگین میان شیعیان و استعمارگران بود. انگلیسی‌ها که از مهار انقلاب عاجز شده‌بودند، دست به تبعید علما زدند. در سال ۱۳۰۱ خورشیدی، شیخ مهدی خالصی‌زاده و سیدمحمد صدر که رهبری انقلابیون در کاظمین را برعهده داشتند، به ایران تبعید شدند و سال بعد، در مرداد ۱۳۰۲، پس از فتوای تاریخی آیت‌الله سیدابوالحسن اصفهانی، مبنی بر تحریم انتخابات فرمایشی انگلیسی‌ها برای روی کار آوردن رژیم سلطنتی، این مرجع عالی‌قدر، به همراه میرزای نائینی و سیدعلی شهرستانی به ایران تبعید شد؛ پیش از این اقدام، علمای اعلام را که قصد مهاجرت از نجف به کربلا داشتند، در بین راه بازداشت و زندانی کردند. شدت عمل انگلیسی‌ها کار را دشوار کرد و درگیری‌ها بالا گرفت؛ اقدام وقیحانه استعمارگران، خشم مردم مسلمان ایران را برانگیخت و بیش از همه، مردم مشهد دست به اعتراضات گسترده زدند.

■ **تحصن در مسجد گوهرشاد**

اخبار اهانت به علمای اعلام، روز ۱۷ مردادماه ۱۳۰۲ به مشهد رسید. آیت‌الله میرزامحمد آقازاده، از طریق تلگراف از ماوقع اتفاقات مطلع شد. بعدازظهر آن روز، نخستین مجلس در اعتراض به این اقدام در مسجد گوهرشاد برگزار گردید. شیخ‌حسن پائین خیابانی، حاج اسدالله اصفهانی و قوام‌الذاکرین بر فراز منبر صاحب‌الزمانی قرار گرفتند و سخنرانی آتشینی در دفاع از مقام مرجعیت، ایراد کردند. پس از آن، همه نگاه‌ها به سوی فرزند آخوند خراسانی و مجتهد اول مشهد بود. او رو به مردم کرد و گفت: در اعتراض به این اقدام، همه بازار، به استثنای دکان‌های فروشنده مایحتاج عمومی و تمام ادارات دولتی، به استثنای ارتش، نظمیه و پست و تلگراف که در برقراری امنیت و آسایش مردم نقش اساسی دارند، باید در اعتراض به این اقدام تعطیل شوند. باید از کنسول انگلیس توضیح خواست که چرا وضعیت در عتبات چنین است و مراجع عظام و علمای اعلام، با چنین برخورد وقیحانه‌ای مواجه شده‌اند. تجمع بعدازظهر روز ۱۷ مرداد، خیلی زود به یک تحصن گسترده تبدیل شد؛ تحصنی که کنسولگری‌های دولت‌های مسلمان، مانند افغانستان هم، از آن حمایت کردند. برپایه گزارش کنسول انگلیس در مشهد، کنسولگری افغانستان به افغانستانی‌های مقیم مشهد دستور داده‌بود که در این تجمع شرکت کنند. طی دو روز بعد، مسجد گوهرشاد جای سوزن‌انداختن نبود. عده‌ای شبانه‌روز در آنجا حضور داشتند. نشریات فعال آن روزگار مشهد، مانند خراسان، چمن، بهار، فکر آزاد و خورشید، دست به انتشار شماره فوق‌العاده و مشترکی زدند که به اقدامات انگلیس در عراق مربوط بود. نویسندگان پس از طرح خواسته‌های آیت‌الله آقازاده، ملک فیصل، پادشاه دست‌نشانده عراق را به باد انتقاد گرفته و خواستار تحریم کالاهای انگلیسی در اعتراض به این اقدامات شده‌بودند.

■ **تظاهرات گسترده به سوی حرم**

از سوی دیگر، مردم مشهد به دعوت علما و سیاسیون شهر، تظاهرات گسترده‌ای را در مسیر بالاخیابان به سمت حرم مطهر برگزار کردند؛ مدیریت این تظاهرات بر عهده آیت‌الله سیدحسین قمی بود که با همکاری شیخ احمد بهار، میرزا احمد دهقان و مشهدی غلام دواساز جمعیت را هدایت می‌کرد. با وجود خشم گسترده حاضران از اقدامات انگلیس، هیچ رفتار احساسی اتفاق نیفتاد و نظم و ترتیب کم‌نظیری بر تحصن حاکم بود. هر از چند گاهی، طنین شعارهای ضدانگلیسی متحصنان، در فضای شهر مشهد که در آن زمان وسعتش بسیار کوچک‌تر از امروز بود، می‌پیچید. کنسولگری انگلیس که از تداوم تحصن بیمناک بود، کوشید به هر شکل ممکن آن را بر هم بزند؛ ابتدا با استفاده از نفوذ خود در دوایر دولتی، رؤسای نزدیک به خود را واداشت تا کارمندان را از محل تحصن بیرون بکشند؛ شاید این اقدام باعث شود که به تدریج بقیه مردم هم صحنه را ترک کنند؛ اما آیت‌الله آقازاده در اطلاعیه‌ای به کارکنان دولت اخطار داد: «به عموم دوایر دولتی اخطار [شود]... که اعضا و اجزای هر اداره که تعطیل ننمایند به مجامع مسلمین راه نخواهند داد». با این اخطار، عملاً اقدامات کنسولگری راه به جایی نبرد. به همین دلیل، سرکنسول انگلیس ناچار شد که از طریق سردار اسعد بختیاری، والی وقت خراسان، به متحصنان پیغام دهد که از هر طریق ممکن، خواسته‌های آن‌ها را پیگیری خواهد کرد. بعدازظهر روز یکشنبه، ۲۰ مرداد ۱۳۰۲، سردار اسعد بختیاری و امیرلشکر با آیت‌الله آقازاده دیدار کردند و خواستار بازگشایی بازار شدند. او به شرطی اجازه این اقدام را داد که اولاً تعداد محدودی از متحصنان در مسجد گوهرشاد بمانند و ثانیاً، مراتب اعتراض شدیداللحن دولت و مردم ایران به انگلیسی‌ها ابلاغ شود و زمینه برای ورود علمای اعلام به ایران و شهر مشهد فراهم گردد. مدتی بعد از پایان تحصن، آیت‌الله خالصی در میان استقبال گسترده مردم و همراهی ۱۷ تن از علمای برجسته حوزه نجف وارد مشهد شد. تحصن، با آزاد شدن علما و بازگشتن کربلا و نجف به حالت عادی، به پایان رسید.